

Tisk a informace

Soudní dvůr Evropské unie
TISKOVÁ ZPRÁVA č. 46/18
V Lucemburku dne 17. dubna 2018

Rozsudek ve věci C-414/16
Vera Egenberger v. Evangelisches Werk für Diakonie und Entwicklung eV

Požadavek církevní příslušnosti pro pracovní místo v církvi musí podléhat účinnému soudnímu přezkumu

Vzhledem k etice církve musí být tento požadavek nezbytný a objektivně daný povahou nebo podmínkami výkonu dotčené pracovní činnosti a musí být v souladu se zásadou proporcionality.

Vera Egenberger, bez vyznání, se ucházela o pracovní pozici nabídnutou ze strany Evangelisches Werk für Diakonie und Entwicklung (Evangelické služby pro činnosti diakonie a rozvoj, Německo). Jednalo se o zaměstnání na dobu určitou pro projekt přípravy stínové zprávy o Mezinárodní úmluvě Organizace spojených národů o odstranění všech forem rasové diskriminace. Toto pracovní místo obsahovalo jak zastupování diakonie Německa vůči politickému světu a veřejnosti, tak koordinaci interního procesu utváření názorů. Podle nabídky zaměstnání měli být uchazeči členy evangelické církve nebo církve náležející do pracovního společenství křesťanských církví v Německu. Vera Egenberger nebyla pozvána na pohovor. Jelikož se domnívala, že byla obětí diskriminace na základě náboženského vyznání, napadla Evangelisches Werk před německými soudy a požadovala, aby bylo Evangelisches Werk uloženo zaplatit jí odškodnění ve výši 9 788,65 eura.

Bundesarbeitsgericht (spolkový pracovní soud, Německo), jemuž byla věc předložena, požádal Soudní dvůr, aby v tomto kontextu vyložil antidiskriminační směrnici¹, jejímž cílem je chránit základní právo pracovníků před diskriminací na základě mimo jiné náboženského vyznání nebo víry. Avšak tato směrnice má rovněž zohlednit právo církví (a jiných veřejných nebo soukromých organizací, jejichž etika je založena na náboženském vyznání nebo víře) na autonomii, tak jak je uznáno unijním právem, zejména Listinou základních práv Evropské unie.

Směrnice stanoví, že církev (nebo jiná organizace, jejíž etika je založena na náboženském vyznání nebo víře) může stanovit požadavek související s náboženským vyznáním nebo vírou, jestliže vzhledem k povaze dotyčné činnosti nebo podmínkám jejího výkonu „náboženské vyznání nebo víra osoby představuje podstatný, legitimní a odůvodněný profesní požadavek se zřetelem k etice organizace“. Bundesarbeitsgericht v tomto ohledu uvádí, že podle judikatury Bundesverfassungsgericht (Spolkový ústavní soud, Německo) týkající se práva církví na sebeurčení se soudní přezkum dodržování těchto kritérií musí v Německu omezit na přezkum věrohodnosti, a to na základě kritéria církevní nezávislosti definované vírou. Bundesarbeitsgericht se tudíž Soudního dvora dotazuje mimo jiné k otázce, zda takový omezený soudní přezkum je slučitelný se směrnicí.

Ve svém rozsudku z dnešního dne Soudní dvůr především konstatuje, že podle směrnice musí být právo církví (a jiných organizací, jejichž etika je založena na náboženském vyznání nebo víře) na autonomii na jedné straně a právo pracovníků na to, aby zejména při svém přijímání do práce nebyli diskriminováni na základě náboženského vyznání nebo víry, vyvážena s cílem zajistit jejich spravedlivou rovnováhu.

Podle Soudního dvora musí v případě sporu však takové vyvažování podléhat přezkumu nezávislým orgánem a nakonec soudem.

¹ Směrnice Rady 2000/78/ES ze dne 27. listopadu 2000, kterou se stanoví obecný rámec pro rovné zacházení v zaměstnání a povolání (Úř. věst. 2000, L 303, s. 16; Zvl. vyd. 05/04, s. 79).

Pokud tedy církev (nebo jiná organizace, jejíž etika je založena na náboženském vyznání nebo víře) tvrdí na podporu aktu nebo rozhodnutí, jakým je zamítnutí žádosti o pracovní místo v této církvi nebo organizaci, že náboženské vyznání představuje podle povahy dotyčných činností nebo podmínek jejich výkonu, podstatný, legitimní a odůvodněný profesní požadavek se zřetelem k etice této církve (nebo organizace), musí takové tvrzení případně podléhat účinnému soudnímu přezkumu. Soud, jemuž byl spor předložen, se musí ujistit o tom, že v každém jednotlivém případě jsou splněna kritéria, která směrnice stanovuje pro vyvažování mezi případně konkurujícími si právy.

Soudní dvůr v tomto ohledu upřesňuje, že v zásadě vnitrostátním soudům nepřísluší rozhodnout o etice jako takové, kterou je odůvodněn uvedený profesní požadavek. Musí však v každém jednotlivém případě rozhodnout, zda jsou s ohledem na tuto etiku splněna tři kritéria týkající se existence „podstatného, legitimního a odůvodněného“ požadavku.

Vnitrostátní soudy mají tudíž ověřit, zda vzhledem k etice dotyčné církve (nebo dotyčné organizace) je uplatněný požadavek nezbytný a objektivně daný povahou nebo podmínkami výkonu dotčené pracovní činnosti. Navíc tento požadavek musí být v souladu se zásadou proporcionality, tedy musí být přiměřený a nejít nad rámec toho, co je nezbytné k dosažení sledovaného cíle.

Konečně, pokud jde o problematiku spojenou se skutečností, že unijní směrnice v zásadě nemá přímý účinek mezi jednotlivci, nýbrž vyžaduje provedení do vnitrostátního práva, Soudní dvůr připomíná, že přísluší vnitrostátním soudům vykládat vnitrostátní právo provádějící směrnici v co největším možném rozsahu v souladu s touto směrnicí.

V případě, že není možné vyložit použitelné vnitrostátní právo (v projednávané věci německý všeobecný zákon o rovném zacházení) v souladu s antidiskriminační směrnicí, jak je vyložena Soudním dvorem v jeho rozsudku z dnešního dne, Soudní dvůr upřesňuje, že vnitrostátní soud, jemuž byl předložen spor mezi dvěma jednotlivci, musí upustit od uplatnění tohoto vnitrostátního práva.

Vzhledem k tomu, že dochází k použití Listiny, musí totiž vnitrostátní soud zajistit soudní ochranu vyplývající pro jednotlivce ze zákazu jakékoli diskriminace na základě náboženského vyznání nebo víry (zakotveného v článku 21 Listiny, přičemž tento zákaz má jakožto obecná zásada unijního práva imperativní povahu) a z práva na účinnou soudní ochranu (zakotveného v článku 47 Listiny). Jak tento zákaz diskriminace, tak právo na účinnou soudní ochranu stačí samy o sobě k tomu, aby bylo jednotlivcům přiznáno právo uplatnitelné jako takové ve sporu proti jinému jednotlivci v oblasti, na kterou se vztahuje unijní právo.

UPOZORNĚNÍ: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce umožňuje soudům členských států, aby v rámci sporu, který projednávají, položily Soudnímu dvoru otázky týkající se výkladu práva Unie nebo platnosti aktu Unie. Soudní dvůr nerozhoduje ve sporu před vnitrostátním soudem. Vnitrostátní soud musí věc rozhodnout v souladu s rozhodnutím Soudního dvora. Toto rozhodnutí je stejně tak závazné pro ostatní vnitrostátní soudy, které případně budou projednávat podobný problém.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

[Úplné znění](#) rozsudku se zveřejňuje na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehoczki ☎ (+352) 4303 5499

Obrazový záznam z vyhlášení rozsudku je dostupný na [Europe by Satellite](#) 📺 (+32) 2 2964106